

Микола ВЕГЕШ:

«УЖНУ МОДЕРНІЗУЄТЬСЯ І ЗАЛИШИТЬСЯ ГОЛОВНИМ ЦЕНТРОМ ОСВІТИ І НАУКИ НА ЗАКАРПАТТІ»

Розмова з ректором УжНУ Миколою ВЕГЕШЕМ, який прагне еволюційними змінами інтегрувати Ужгородський національний університет у Європу

Микола Вегеш – доктор історичних наук, професор, завідувач кафедри політології, автор понад 430 наукових праць, які були опубліковані, в т. ч. навчально-методичні посібники, 14 монографій та енциклопедичних видань: «Історичні дослідження у семи томах» (2000-2001), «Вони боронили Карпатську Україну: Нариси історії національно-визвольної боротьби» (2002), «Карпатська Україна. Документи і факти», «Августин Волошин» (2004) тощо. Праці Миколи Вегеша публікувалися в США, Канаді, Великобританії, Чехії, Словаччині, Угорщині, Румунії. Лауреат премії імені В. Гренджі-Донського (1993) та

академіка І. П. Крип'якевича (1996), академік Міжнародної Слов'янської академії наук (1999). Нагороджений Грамотою Верховної Ради України «За заслуги перед українським народом» (2004). У квітні 2005 р. на альтернативній основі обраний на посаду ректора Ужгородського національного університету. Життєве кредо: професіоналізм, порядність, прозорість діяльності.

– Миколо Миколайовичу, з нагоди 9 річниці відзначення Дня науки в Україні сам Бог велів нам поспілкуватись про справи насущні у флагмані освіти і науки на Закарпатті. Вік у Дня науки, скажемо так, дитячий, однак сама наука – справа зовсім не підліткового віку. Професійне свято працівників науки встановлене на підтримку ініціативи відомих вчених, наукових установ та професійних спілок держави. Якою є ця підтримка щодо вашого ВНЗ, зокрема?

– Перш за все хочу відзначити, що Ужгородський національний університет є самодостатній у науковому і навчально-виховному плані колектив. Він складається із понад сто докторів наук, професорів, кілька сотень кандидатів наук, доцентів. Наші наукові школи фізиків, математиків, хіміків, економістів тощо відомі далеко за межами Закарпаття і України. Цей могутній науковий потенціал ми раціонально використовуємо, удосконалюючи навчально-виховний процес. Інша річ, що, можливо, не у повній мірі. Ми беремо участь у розробці державних програм, за якими майбутнє. Нас чекають у Європі як рівноправних партнерів, тому ми зараз намагаємося зробити все для того, щоб упритул наблизитися до європейських стандартів, і в першу чергу це стосується науки й освіти. Маю на увазі прискорення процесу входження нашого університету в загальноєвропейську Болонську систему. А сюди входить величезна робота, тривала у часі: це – адаптація навчальних програм до потреб міжнародних стандартів, розширення зв'язків із вищими навчальними закладами Європи і світу, запрошуватимуться з-за кордону відомі вчені для читання навчальних курсів.

Щодо підтримки університету, то, звісно, що вона є постійно. Інший бік медалі – чи достатня вона? Якщо говорити про підтримку вищого рівня влади, то і Президент України Віктор Ющенко, і уряд – за сприяння розвитку вищої школи в Україні, міністр освіти і науки Станіслав Ніколаєнко, з яким я зустрічався і обговорював перспективи розвитку освіти, також запевнив мене у всілякій підтримці автономії ВНЗ, класичних університетів. Ми, до речі, запросили вже його на святкування 60-річчя УжНУ, на що він люб'язно погодився. Тісно співпрацюємо з головою облдержадміністрації Віктором Балогою, маємо відчутну підтримку у сьогоднішній складний передювілейний період. Адже можу говорити про цілий комплекс нагальних проблем нашої наукової установи.

– Все ж – спершу про високу науку. Наукова діяльність, як і всі галузі, зазнала у минулі роки певної руйнації чи стагнації? Як би Ви охарактеризували її сьогодні?

– Ситуація дуже складна. У цьому переконався тоді, в принципі, коли не дали нашій науці належного фінансування бюджетних тем. Ми зараз опинилися в такій ситуації: або

цілі групи, які працюють над науковими темами, крім керівників, звільняти на місяць від роботи, або шукати вихід самотужки. Наука практично не фінансується, а тримається на плаву. Але вихід не в тім, щоб чекати гроші з міністерства, а треба чим більше брати участь у грантах, тоді наука буде розвиватися. До прикладу, наука Львівської політехніки повністю незалежна, бо вони присутні у численних грантах. Фактично міністерство забезпечує тільки зарплатню, але цих коштів явно недостатньо. Необхідне переобладнання, а це – додаткові кошти. Наука повинна бути конкурентоспроможною, тому схвалюється грантова система. В нашому університеті на це десятиліттями не звертали увагу. Управління науковою діяльністю відбувалося за інерцією, а ректорат виступав не як організатор, а як статист. Наші працівники деякі навіть не чули, що є такі гранти. Тому я зараз покладаю велику надію на нового проректора з наукової роботи Ігоря Студеняка. Коли я зустрічався з першим заступником міністра, він конкретно мене запитав: чому ваші проректори ніколи не приїжджали в Київ, коли ми ділили гранти, адже у вас є нормальні розробки? Перше завдання нового проректора з науки буде полягати у наведенні контактів з приводу різноманітних грантів. Інакше наука університету не набуде нового змісту. Керівництво буде усіляко сприяти виконанню нашими вченими наукових робіт за грантами. Про це я говорив трудовому колективу, коли обирався на посаду ректора.

— Науково-дослідницька діяльність буде мати якесь конкретне спрямування?

— Науковий потенціал університету буде проводити фундаментальні дослідження із проблем природничих, соціально-політичних та гуманітарних наук, прикладних досліджень, спрямованих на розв'язання пріоритетних завдань народного господарства, впровадження наукових досліджень і розробок з метою вирішення найважливіших соціально-економічних та екологічних проблем. До того ж, наш університет розташований у сприятливих геополітичних просторах для здійснення активної навчально-наукової міжнародної співпраці. Був би гріх не використати таке геополітичне розташування. Маючи чимало міжнародних угод, упевнено кажу, що країни близького та далекого зару-

біжжя зацікавлені у проведенні спільних довгострокових наукових досліджень. Ми сприятимемо захисту нашими викладачами і науковими співробітниками кандидатських і докторських дисертацій.

– До речі, за кордоном, у класичних самодостатніх ВНЗ учені дисертації захищають на місцях?

– Це питання у нас вже вирішено. Цілий ряд спеціалізованих вчених рад по захисту кандидатських і докторських дисертацій на історичному та філологічному факультетах почнуть працювати з першого вересня. У квітні завершився термін дії попереднього складу вченої ради із захисту кандидатських робіт, а тепер чекаємо на затвердження вченої ради із захисту докторських дисертацій, а кандидатські у т. ч. залишаються. Науковий кадровий потенціал університету дозволяє нам це зробити. Адже наші люди по закордонах захищаються. Аспірантам і докторантам, які своєчасно захистили дисертації, надаватиметься пріоритет у наданні можливості працювати на викладацькій роботі. Тоді й відійдуть у минуле довгі чекання вчених звань доцента і професора.

– А яка доля Юліана Височанського, попередника по науковій роботі?

– Він залишився директором інституту... та завідувач кафебри. Кладу руку на серце – ми не стали ворогами. Я сказав йому єдине: формується повністю нова команда. Він погодився, і ми залишилися друзями. Адже я поновив команду по всіх напрямках: навчально-виховному, науковому та адміністративно-господарському. Та це зовсім не означає, що попередній склад ректорату – погані люди і фахівці. Вони просто не підходили під мій стиль роботи, а перефарбовуватись під мене не треба. Я завжди дотримувався тієї думки, що в класичному університеті проректорами повинні бути професори. Керівник того чи іншого підрозділу університету має бути порядною людиною і професіоналом, і не обов'язково мусить бути учасником помаранчевої революції... А з Юліаном Мироновичем ми спілкуємося мало не щодня у роботі. Вчора обговорювали, до речі, виготовлення і встановлення барельєфу В. Ю. Сливці на фізичному факультеті, за його ж ініціативою. Ми зустрічалися із скульптором Михайлом Михайликом, який буде працювати над бронзовим барельєфом колишньому ректору-фізику.

– На юридичному факультеті також встановлено пам'ятний знак у честь заснування?

– Це було рішення виключно вченої ради факультету, за організовані ними ж кошти.

– На Вашу думку, усі колеги були готові до різного плану змін в університеті?

– Не всі. Були такі, що заявляли про неготовність університету до змін. Та з цього приводу я сказав таке: зміни будуть революційні (кардинальні) або еволюційні (поступові). Найгірше, коли зміни зовсім відсутні. Революцію ми відкинули, а будемо робити все для того, щоб університет, зберігаючи славні багаторічні традиції академічної науки, які формувалися багатьма поколіннями науковців, модернізувався і продовжував залишатися головним центром освіти і науки на Закарпатті. Це буде тоді, коли увесь колектив вважатиметься однією сім'єю – єдиною командою.

– Чи вдається матеріалізувати схему «сильна кафедра – мобільний факультет – потужний університет», яку задекларували у програмі кандидата на посаду ректора? Перш за все, що стосується посилення автономізації факультетів.

– Щось таки вдається упроваджувати у внутрішнє життя ВНЗ, але не все одразу. Життя постійно підкидає проблеми, які в тій чи іншій мірі впливають на вчорашні прийняті рішення. Так, для розширення автономних прав підрозділів прийнято схему перерозподілу централізованих коштів для факультетів з метою їх більш ефективного використання на внутрішні потреби. Зараз ми розподілили кошти, які мали, між факультетами – на відрядження, передплату фахової літератури. Річ у тім, що виникла ситуація з підвищенням заробітної плати, а різноманітні доплати треба здійснювати із власного фонду. Отже, не вдалося це зробити саме зараз. До того ж, як виявилось, у нас нема жодного корпусу університету, де б не протікав дах (в аварійному стані), дві котельні обійшлися по півмільйона кожна, які необхідно запусити на фізичному та юридичному факультетах. Завдячую обласній держадміністрації, що допомагає нам з будівництвом нового і реконструкцією старого корпусів. Без допомоги – ми б пропали, бо за наші кошти це зробити нереально.

– Про яку допомогу йдеться з боку облдержадміністрації?

– Посприяли нам у підписанні угоди з «Єврокаром», який мав завершити будівництво нового навчального корпусу. Однак, із ліквідацією СЕЗ «Закарпаття», виникла знову проблема. Перший транш нам перераховано, а з другим – проблематично.

Хоча Олег Рибачук, який перебував нещодавно в області, у сорокахвилинній розмові зі мною обіцяв мені, що буде піднімати питання відновлення статус-кво СЕЗ у нашій області. Він очолив наглядову раду УжНУ в Києві, до якої увійде 9 впливових людей. На сьогодні дали згоду Міністр фінансів Віктор Пинзеник, керівник групи радників Кабміну, заступник голови Сергій Серяков, керівник Західного наукового центру, директор Інституту регіональних досліджень Мар'ян Долішний, письменник, лауреат Державної премії ім. Т. Шевченка Петро Скунець, нардеп України Іван Іванчо, голова облдержадміністрації Віктор Балоба та інші. До нас – прихильне ставлення і тим більше, що у цей рік ми зустрічаємо 60-річчя, тож чекаємо на допомогу. До 25 травня народному міністру освіти п. Ніколаєнку ми маємо запропонувати повний список членів наглядової ради. А з приводу проблеми з «Єврокаром», я звернувся до Прем'єр-міністра Юлії Тимошенко.

– Цікаво, якою ж була відповідь Прем'єр-міністра?

– Вона попросила розділити наші потреби на дві частини: термінові і на перспективу. Нагальні проблеми потребують 4 млн. грн., на які ми очікуємо з дня на день, і будемо завершувати будівництво нового корпусу. Але щоб остаточно його завершити, необхідно 11 млн. гривень. Паралельно ведемо реконструкцію старого корпусу, де необхідно поміняти усі вікна на пластикові. У цьому нам теж допомогла адміністрація, яка знайшла нам фірму, що замінить усі вікна. Разом з тим, зараз розробляємо три проекти на конкурсній основі з реконструкції цього корпусу. Ці проекти включають в себе повну реконструкцію першого поверху площею 4 тис. м кв., де буде розташована бібліотека, плюс другий та третій поверхи. Якщо ми реконструюємо повністю три поверхи, то отримаємо площу 8,5 тис. м кв. площі, яка й необхідна для розміщення сучасної бібліотеки УжНУ. Зараз бібліотека тулиться на площі 2,5 тис. м кв. Все це коштує

великих грошей, яких ми не маємо. Тож такими шляхами виживаємо: на великих і дрібних угодах, а ще обіцяли нам на капітальний ремонт корпусів 2,5 млн. грн. Але якщо Кабмін нам гроші виділить, то, звісно, цих грошей ми не отримаємо в області.

– Якщо буде зданий в експлуатацію новий корпус, у вас вивільняться приміщення?

– Так, це логічно. Але цими приміщеннями можна вирішити тільки нестачу аудиторного фонду. Розташувавши бібліотеку у такий спосіб, у нас один факультет – математичний або міжнародних відносин – все одно «висить у повітрі». Нам все одно треба ще одне приміщення для факультету. У новому корпусі, якщо нам Бог допоможе все задумане здійснити, розташується, окрім інженерно-технічного факультету, історичний, а на п'ятому поверсі – новий факультет, який ми зараз утворюємо власним рішенням (маємо таке право), – факультет суспільних наук. Новий факультет об'єднає 4 кафедри: дві – філософії і політології, які відійдуть з історичного факультету, кафедру соціальної роботи з юридичного факультету і новоутворену кафедру педагогіки і психології. Факультет суспільних наук розпочне діяти з вересня – жовтня наступного навчального року.

– Хіба історія і політологія не йдуть поруч?

– Ні, це зовсім інші речі, але, як ви сказали, невід'ємні. У всьому світі діють такі факультети. Коли ми заберемо кафедру соціальної роботи з юридичного факультету, то вирішимо питання з приміщеннями для юрфаку. Але це не головна причина. Коли виникало питання про утворення кафедри соціальної роботи, необхідно було її «приписати» до якогось факультету, а зараз вона зміцніла, досягла магістратури, і повинна виконувати свою навчальну функцію на рідному факультеті. Також відкриваємо три нові спеціальності і географічний факультет. У пресі вже було оголошення про правила прийому, але спеціальності ще не вказувалися. Саме зараз професор Степан Поп завершує оформлення ліцензійної документації і ми вже можемо оголосити вступні іспити на три спеціальності географічного факультету: туризм, географія та землевпорядкування. Однак приміщення ще підшуковуємо.

– Як не верти, але приміщень знову замало?

– Певне, що замало. Розумієте, мене біда змушує перенести у старий корпус бібліотеку, але у такий спосіб ми вирішимо найголовнішу проблему. Мій попередник, В. І. Русин, розпочав цю роботу, тож я мушу її завершувати.

– *У бібліотеці планується запровадити сучасні технології?*

– Це теж одне з найбільших наших завдань. Зараз я доручив Ігорю Студеняку, щоб розпочали переводити карткову систему на електронний варіант каталогів. Ми це мусимо зробити.

– *Скільки загалом в університеті факультетів?*

– 14. У новому навчальному році додасться ще два.

– *Уже завершився процес обрання нових деканів факультетів?*

– Ще триває.

– *І за цей період не було ніяких непорозумінь?*

– Як сказати, особливих не було. Все відбувається таємним голосуванням на альтернативній основі.

– *Можете назвати факультет, де ситуація найскладніша?*

– Зараз такого факультету вже нема. Я інколи використовую в роботі піар-ходи, хоч мене преса критикує за це. Наприклад, те, що будемо об'єднувати філологічний факультет та романо-германської філології. Насправді, цього робити ми не будемо. Але якщо тривалий час на факультеті романо-германської філології точилася боротьба через кар'єристські амбіції, то я вже майже два місяці маю спокій.

– *Але ж колективи в очікуванні?*

– Факультети проти об'єднання, бо їх керівництво розуміє, що злиття двох потужних наукових колективів розчинить кожного особисто. А ситуація там така, що кожен факультет хоче, щоб ректор став на чийсь конкретно бік. Тут, думаю, треба вирішувати питання у різних судових інстанціях. Для кожного керівника факультету однозначно має стати зрозумілою норма закону, що передбачає несумісність посади декана з отриманням науково-педагогічної пенсії. Ніхто не може бути понад законом. А щодо інших працівників пенсійного віку, якщо вони сумлінно виконують свої обов'язки, користуються авторитетом серед колег та студентів, щодо продовження їхнього контракту не заперечують завідувач кафедри і декан, їх перебування на займаних по-

садах не повинно обмежуватися віковим цензом. Навпаки, ми будемо їх усіляко стимулювати через створення належних умов для виконання своїх професійних обов'язків. Цьому сприятиме також перехід до університетської структури цілої мережі коледжів і ліцеїв не тільки в Ужгороді, але й у інших населених пунктах Закарпаття. Введемо посаду професора-консультанта з відповідною доплатою.

– *Учених звань в УжНУ не бракує?*

– Є такий показник: співвідношення кількості докторів наук до кількості студентів. За цим показником ми на першому місці в Україні, після нас – Київський національний університет. Але це завдяки найменшій кількості студентів у нашій області, тобто це низький показник. Маємо 100 докторів на 10 тис. студентів, коли в Одеському університеті 136 докторів наук, але студентів там набагато більше.

– *На Вашу думку, у вищій науці присутні елементи корупції? Маю на увазі те, що багато фахівців не проти б здобувати науковий ступінь, але, як самі кажуть, не мають таких великих коштів, які вимагають...*

– На жаль, не знаю, що тут казати. Щось таки є, якщо так люди говорять. Я таких проблем на собі не відчував, харбарів не давав, але гостину виставляв. Безумовно, якісь затрати йдуть. Можливо, коли мова йде про «модні» дисертації, а зараз модно захищатися на теми політології... Міністерство, до речі, прислало нам уже циркуляр, у якому чітко написано, що, до прикладу, кандидат філологічних наук доплату буде отримувати тільки тоді, якщо викладає на філологічному факультеті і т. д., тобто працювати за спеціальністю. А по-друге, з першого вересня вводиться звільнена посада декана. Уперше вводиться посадова погодинна ставка декана, і всі декани будуть писати заяву про переведення на посаду. Якщо раніше професор мав відпрацювати 750 годин на рік, чи є він деканом чи ні, то згідно з новим порядком декан буде відпрацьовувати не більше 240 годин, а решта часу – займатися адміністративною роботою. Тобто декани прирівнюються до проректорів, і на них покладається велика відповідальність.

– *Як це можна відпрацьовувати по 750 годин?*

– Декан із званням доцента, наприклад, має 700-800 годин на рік.

– Тепер я розумію, чому професори постійно задумані і не мають часу...

– Так, іноді до курйозів доходить. Ходимо як «заторможені» від перенавантажень. Пішли якимось з хлопцями на каву, то я замість того, щоб цукор у каву висипати, висипав у... попільничку (сміється. – Авт.). У нас просто нема часу на відпочинок.

– У День науки УжНУ проводить на економічному факультеті день відкритих дверей. Що є головною метою цього заходу?

– Основна причина – привернути увагу до вступної кампанії, все чітко пояснити з приводу вступних іспитів. По-друге, буде діяти виставка, яка повністю дасть уявлення про наш університет. Усі присутні зможуть зустрітися з деканами університетів, отримати інформацію про спеціальності, які готують на тому чи іншому факультеті. Також відбудеться друга, з часу мого ректорства, прес-конференція, але розширена, за участі проректорів та деканів. Ми вам також вдячні за проведені інтерв'ю з деканом фізичного факультету Володимиром Лазуром та деканом юридичного факультету Василем Яремою. «Світогляд» – єдина газета, яка запровадила рубрику «До 60-річчя УжНУ».

– Коли саме буде відзначатися річниця університету?

– 18-19 жовтня. Ми розробили багато заходів з нагоди святкування. Зокрема, плануємо присвоювати звання почесних докторів наук, увели звання «Заслужений професор УжНУ», згідно з яким професор буде отримувати 30 відсотків доплати. Для того, щоб отримати таке звання, заслужений професор має мати 30 років трудового стажу і 5 захищених кандидатів наук. Таких працівників будемо вшановувати саме у жовтні. Почесними докторами наук стануть майже 40 осіб, в т. ч., які перебувають за кордоном. І на це, як ви розумієте, потрібні чималі кошти.

– Все ж, пане професоре, історик мусить бути політиком?

– Я – політик. Але історик не мусить бути політиком.

– Як же їх розділити, історію і політику? У ХХ столітті вони так тісно переплетені, майже невід'ємні?

– Цілоком погоджуюсь. Незабаром вийдуть друком мої вибрані роботи, які я назвав також «Історія і політика». За 15

років моєї наукової праці вирішив видати окреме видання, яке уміститься у 4 томи по 500 сторінок кожний. У ньому історія і політика перемирюються.

– Коли викроєте час ще й на видання?

– У мене, практично, нема вихідних. Як я вже казав, дуже насичені робочі дні і вихідні. А тепер ще додалася міська організація «Народний союз «Наша Україна», яку я очолив.

– Це як виявлення довіри слід розуміти?

– Тут у мене не було ніяких сумнівів. Вважаю, що багато зробив у Закарпатті для перемоги помаранчевої революції і на це заслуговую. До того ж, вирішив її очолити сам тоді, коли почали пропонувати на цю посаду різні кандидатури, проти яких я категорично заперечував. Мене навіть критикують ті газети, які підтримували завжди. Але одразу хочу сказати, що жодну людину насильно до організації не зтягаю, відмовив навіть своїм проректорам. Не хочу, щоб казали, і нині не може ніхто мені закинути, що членів інших політичних сил переманюю до «Нашої України». Навпаки, незабаром парламентські вибори, і вважаю так: чим більше моїх колег буде депутатами різних рівнів від різних партій, тим краще для колективу. Вони можуть бути на різних політичних позиціях, нехай навіть запеклих супротивників, але коли питання буде стосуватися рідного університету – консолідуватися.

– Без студентів – не було б науки. Яка роль відводиться студентському самоврядуванню в університеті?

– Я прихильник організаційного утворення студентського парламенту, з дорадчим голосом якого змушений рахуватися ректор. А після листопадових подій минулого року – тим більше, де студентська підтримка була вагомою, з громадянською позицією. Наше завдання – сприяти забезпеченню і захисту прав та інтересів студентів у навчальній, науковій і творчій діяльності, створювати необхідні умови для проживання і відпочинку. Для мене завжди талановитий студент старших курсів буде майбутнім аспірантом, а згодом – і викладачем. Таким чином ми забезпечимо притік на кафедри наших випускників. У рамках міжнародної співпраці основними пріоритетами є навчання іноземних студентів та їх післядипломна підготовка, спільна підготовка і стажування студентів.

Як я вже казав, попередній ректор В. І. Русин все ж таки зумів чимало зробити корисного для університету. Це і частковий ремонт «Скалки», і обладнання читального залу в гуртожитку № 5, і відкриття університетської їдальні. Аналогічні ініціативи будемо продовжувати. Зараз вже діє санаторій-профілакторій «Скалка», для пільгових категорій – безоплатні путівки. Хоч тут у нас чимало ще проблем: нема відповідних умов проживання, тож у нас недобір студентів і т. д. Щодо проживання у гуртожитках, то ректорат повинен створювати умови, а органи самоврядування повинні самі керувати розпорядком свого дозвілля і благоустрою.

– *Ваші побажання колективу з нагоди Дня науки?*

– Знаю, що кожний член нашого колективу хоче мати гарантії на завтрашній день. Перші наші спільні кроки не можуть бути не помічені у демократизмі і прозорості. Цьому сприяє прес-служба УжНУ, згодом відновимо газету «Ужгородський університет», яка стане органом вченої ради університету. Вважаю помилкою той факт, що газета, якій присвячена окрема монографія, свого часу перестала існувати. Але наше життя буде динамічнішим у тому випадку, коли не на словах, а на ділі будемо доводити дух єдності. Кожна людина повинна управляти собою сама, знаючи, що її праця, ініціативи будуть помічені й належним чином оцінені. Усі мають розуміти, що є органічною клітиною єдиного колективу, а тому від зусиль кожного викладача зокрема буде залежати наша спільна мета – створення університету європейського зразка. Бажаю професорсько-викладацькому складу, студентству, усьому трудовому колективу з родинами відчутти тепло і любов нашого рідного Дому Науки.

Світогляд. – 21 травня 2005 р. № 15 (121). – С. 12, 13.

Р. С. Професор Микола Вегеш став академіком АН ВО України і нагороджений орденом “За заслуги” III ст. (2008). Згідно з Указом Президента України Віктора Ющенка «Про відзначення державними нагородами України з нагоди 70-ї річниці подій, пов’язаних із проголошенням Карпатської України» удостоєний ордена “За заслуги” II ст. (2009).